

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

25 ianuarie 2024

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată în componența:

Președinte

Boris Talpă

Judecători

Ghenadie Eremciuc

Igor Mânăscurtă

a judecat, fără citarea părților, recursul declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Liliana Pasat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 august 2022, în cauza penală privindu-l

Stețcov Nicolai XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenii de examinare a cauzei:

Instanța de fond: 31.05.2019 – 04.11.2020;

În instanța de apel: 01.11.2020 – 09.08.2022;

Instanța de recurs: 13.10.2022 – 25.01.2024.

Asupra recursului declarat, completul de judecată

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central, din 04 noiembrie 2020 Stețcov Nicolai a fost achitat de învinuirea adusă în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a hotărî astfel, prima instanță a constatat că Stețcov Nicolai a fost învinuit pentru faptul că în perioada de timp cuprinsă între luna aprilie 2018 și până în luna ianuarie 2019, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane și folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, aflându-se în ap. 50, care este amplasat pe XXXXX de unde în mod tainic a sustras un inel confecționat din aur pentru bărbați cu numărul la probă „585”, mărimea „21”, la prețul de 2000 lei, o pereche de cercei confecționați din aur cu numărul la probă „585”, la prețul de 2000 lei, care aparțineau Nataliei Vacarciuc, după care cu bunurile sustrase indicate s-a eschivat de la locul infracțiunii, cauzând ultimei o daună materială considerabilă în sumă totală de 4000 lei.

Aceste acțiuni ale lui Stețcov Nicolai au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal – *furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Nefiind de acord cu soluția apel a declarat procurorul în Procuratura mun. Bălți Gheorghe Robu prin care a solicitat casarea totală a sentinței, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Stețcov Nicolai să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin.

(2) lit. d) Cod penal la muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 240 ore, cu admiterea acțiunii civile.

În motivarea apelului s-a invocat că sentința adoptată este una neîntemeiată și ilegală, considerând că instanța a dat o apreciere incorectă declarațiilor părții vătămate și a martorului Ivașcu Denis.

Mai mult, punând la baza hotărârii de achitare doar declarațiile inculpatului, prima instanță nu s-a expus asupra faptului că acestea au fost combătute totalmente prin depozițiile părții vătămate Vacarciuc Natalia, a martorului Ivascu Denis precum și procesul-verbal de ridicare din 22 ianuarie 2019, procesul-verbal de examinare din 18.02.2019, recipisa din 27.02.2019 întocmită cu scris de mână din numele lui Stetcov Nicolai, biletului de amanet cu seria AC 867414 din 09.11.2018, biletului de amanet cu seria AE 422090 din 15.01.2019, procesul-verbal de confruntare din 28 martie 2019.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 august 2022 a fost respins ca nefondat apelul și menținută sentința.

4.1. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a indicat că, la pronunțarea sentinței, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia privind achitarea inculpatului Stețcov Nicolai.

Analizând probele administrate și anume declarațiile inculpatului depuse în prima instanță și în cea de apel, cât și declarațiile părții vătămate Vacarciuc (Strechi) Natalia date în primă instanță (f.d. 135-136, 160, vol. I); plângerile depuse de Vacarciuc (Strechi) Natalia (f.d. 7 și 11, vol. I); ordonanța de ridicare din 22.01.2019 (f.d. 17, vol. I), procesul-verbal de ridicare din 22.01.2019 (f.d. 18-19, vol. I), procesul-verbal de examinare din 18.02.2019 (f.d. 20-21, vol. I), recipisa și biletele de amanet (f.d. 22-27, vol. I), cererea privind recunoașterea în calitate de parte civilă din 14.02.2019 (f.d. 34, vol. I), ordonanța de recunoaștere în calitate de parte civilă a lui Vacarciuc (Strechi) Natalia din 14.02.2019 (f.d. 35, vol. I), cazierul contravențional pe numele lui Stețcov Nicolai (f.d. 42, vol. I), procesul-verbal de confruntare din 28.03.2019 (f.d. 48-49, vol. I) și procesul-verbal de cercetare la fața locului din 19.04.2019 cu fototabel (f.d. 54-56, vol. I), instanța de apel a considerat că probele acuzării nu demonstrează vinovăția inculpatului Stețcov Nicolai în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Ținând cont de cele menționate, instanța de apel a reiterat că prin „sustragere” se înțelege luarea ilegală și gratuită a bunurilor mobile din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșită în scop de cupiditate (profit).

Această definiție doctrinară a noțiunii de sustragere cuprinde următoarele șapte semne constitutive, care au un caracter necesar și suficient: 1) „luarea”; 2) „din posesia altuia”; 3) „a bunurilor mobile”; 4) „ilegală”; 5) „gratuită”; 6) „care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia”; 7) „săvârșită în scop de cupiditate (profit)”.

Semnele nominalizate sunt obligatorii pentru orice infracțiune contra patrimoniului, săvârșită prin sustragere. Absența oricăruia din aceste semne ne permite să percepem cele comise deja nu în calitate de sustragere, ci ca alt gen de infracțiune, sau, în genere, ca faptă care nu are relevanță penală.

Specificul furtului, în raport cu celelalte infracțiuni săvârșite prin sustragere, constă în modul ascuns (clandestin) de comitere a faptei.

Pentru a stabili modul ascuns de comitere a faptei de sustragere, este necesar a ține seama atât de criteriul obiectiv, cât și de criteriul subiectiv.

Criteriul obiectiv este prezent atunci când sustragerea este săvârșită: a) în lipsa posesorului sau a oricăror altor persoane; b) în prezența altor persoane, dar pe neobservate pentru acestea; c) în prezența altor persoane, care observă luarea bunurilor, dar care nu conștientizează caracterul infracțional al celor comise; d) în prezența altor persoane care urmăresc luarea bunurilor și conștientizează caracterul infracțional al celor comise.

Așadar, criteriul obiectiv este exterior în raport cu făptuitorul, întrucât se caracterizează fie prin lipsa martorilor oculari ai faptei, fie prin prezența altor împrejurări în care cei de față la fapta lui nu conștientizează sau nu au posibilitatea de a conștientiza caracterul infracțional al celor comise, fie aceste persoane au interesul de a nu-i crea piedici în săvârșirea sustragerii – împrejurări de care profită făptuitorul.

Însă, pentru calificarea faptei ca furt, mai este necesară prezența criteriului subiectiv de stabilire a modului ascuns. Acest criteriu se exprimă în convingerea făptuitorului că cele săvârșite de el rămân neobservate sau neînțelese de către alte persoane, ori că aceste persoane nu-i vor zădărnici săvârșirea sustragerii.

Astfel, decisiv pentru stabilirea modului ascuns de comitere a furtului este criteriul subiectiv.

La fel, pentru existența furtului este necesar prezența scopului de cupiditate (profit), or, lipsa scopului de cupiditate exclude calificarea ca sustragere a luării ilegale și gratuite a bunurilor mobile din posesia altuia, prin care acestuia i s-a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv.

În circumstanțele speței s-a conchis că, prima instanță în mod întemeiat a ajuns la concluzia privind lipsa în acțiunile lui Stețcov Nicolai al semnului secundar obligatoriu al laturii obiective a faptei prevăzute de art. 186 Cod penal, adică modul ascuns de comiterea faptei, a intenției directe și a scopului de cupiditate.

În acest sens, după cum corect a reținut și prima instanță, inelul a fost dăruit inculpatului de către Vacarciuc (Strechi) Natalia, iar cerceii au fost lăsați de către partea vătămată în posesia și detenția inculpatului (în apartamentul ce era închiriat de către inculpat) pe perioada cât ultima a fost plecată peste hotare, iar în asemenea circumstanțe nu poate fi vorba de o sustragere în sensul art. 186 Cod penal, pentru care este necesară luarea ilegală și gratuită a bunurilor mobile din posesia altuia, adică scoatere a bunului de sub stăpânirea („dispoziția”) proprietarului, posesorului sau a detentorului și trecerea lui sub stăpânirea făptuitorului.

La fel, nu a fost probat nici caracterul ilegal al sustragerii, care presupune că făptuitorul nu are nici un drept asupra bunului pe care îl sustrage și prin fapta comisă violează regimul juridic de posesie sau detenție asupra aceluși bun, însă în speță s-a stabilit incontestabil că cerceii și inelul se aflau în posesia și detenția lui Stețcov Nicolai.

De asemenea, nu a fost probat nici faptul că inculpatul Stețcov Nicolai își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările lor prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv cauzat părții vătămate și a dorit în mod conștient survenirea acestora, și anume să intre în posesia bunurilor părții vătămate, incluzându-le în sfera sa patrimonială și să obțină un venit material, întru cât în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit cu certitudine că, inculpatul a amanetat inelul și cerceii la lombard având nevoie urgent de bani, cu ulterioara

posibilitate de ridicare a acestora, însă din cauza că nu a reușit să restituie în termen împrumutul, acestea au fost comercializați, iar prin recipisa din 27.02.2019 ultimul s-a obligat să-i restituie părții vătămate inelul și cerceii, prin urmare se constată că prin acțiunile inculpatului nu s-a urmărit scopul de a crea un prejudiciu material părții vătămate.

Mai mult ca atât, partea acuzării nu a prezentat probe în combaterea argumentului inculpatului Stețcov Nicolai privind prezența acordului părții vătămate Vacarciuc (Strechi) Natalia la amanetarea bunurilor din aur, iar partea vătămată a refuzat să se prezinte în fața instanței de apel, prin urmare, ținând cont de prevederile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, circumstanța respectivă urmează a fi interpretată în favoarea inculpatului.

Asupra celor menționate, prima instanță just a statuat că din starea de fapt constatată în raport cu elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal cu certitudine rezultă că fapta imputată inculpatului Stețcov Nicolai nu întrunește semnele calificative ale infracțiunii incriminate, or, la caz se constată cu certitudine lipsa a cărorva probe ce ar confirma că inculpatul a urmărit scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a acționat cu intenție directă și în scop de cupiditate.

Cu referire la argumentul apelantului precum că la baza sentinței adoptate instanța de fond s-a bazat doar pe declarațiile inculpatului, care urmau a fi apreciate critic din punct de vedere al veridicității lor, instanța de apel a reiterat că instanța a apreciat corect probele acuzării și probele apărării din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, iar toate dubiile corect au fost interpretate în favoarea inculpatului.

La fel, sunt declarative și afirmațiile acuzatorului de stat precum că prima instanță a apreciat critic declarațiile părții vătămate Vacarciuc Natalia și a martorului Ivașcu Denis, prin care se constată cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, or, analizând declarațiile respective instanța de apel a constatat doar faptul că inculpatul a amanetat inelul și cerceii la lombard, fapt care nu a fost negat de către ultimul, însă prin declarațiile respective nu se confirmă prezența în acțiunile lui Stețcov Nicolai a laturii obiective și subiective a infracțiunii incriminate.

Prin urmare, partea acuzării nu a prezentat probe directe care să dovedească faptul că Stețcov Nicolai a avut intenție directă de a sustrage pe ascuns și în scop de cupiditate de a însuși bunurile lui Vacarciuc (Strechi) Natalia.

5. Împotriva deciziei instanței de apel, recurs declară procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Liliana Pasat, care invocând prezența erorii judiciare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală (*în redacția Legii cu modificările de până la 01 septembrie 2023*), solicită casarea totală a sentinței cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, susținând motive similare apelului (a se vedea pct. 3 a prezentei hotărâri).

6. Referință depune avocatul Vlas Elena, în numele inculpatului Stețcov Nicolai, pledând pentru inadmisibilitatea recursului.

7. Titularul recursului s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a depus cererea în termen.

8. Judecând recursul în baza materialelor din dosar, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că acesta urmează a fi admis, cu casarea

totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Cu titlu preliminar, completul de judecată menționează că din interpretarea art. XI alin. (3) Legea nr. 246 pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conexe reformei Curții Supreme de Justiție), din 31 iulie 2023, în vigoare din 01 septembrie 2023 rezultă că *recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului*, procedura de judecare urmând a fi efectuată conform noilor modificări introduse în prevederile Codului de procedură penală, în vigoare din 01 septembrie 2023.

În cazul din speță, recurentul a depus recurs până la 01 septembrie 2023, astfel că acesta se judecă în temeiurile în vigoare la data depunerii lui.

În continuare, completul de judecată, pornind de la faptul că instanța de recurs este obligată de a rectifica eroarea de procedură comisă de instanțele ierarhic inferioare, în caz contrar, art. 6 CoEDO este încălcat, or se afectează echitatea procedurii (hotărârea *Leoni versus Italia*), stabilește că speței îi sunt incidente prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală (*modificat prin Legea nr. 246 din 31 iulie 2023, în vigoare din 01 septembrie 2023*) potrivit căroră, judecând recursul, instanța îl admite, casează integral hotărârea atacată și dispune rejudecarea de către instanța de apel în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată în instanța de recurs.

Pentru a hotărî astfel, completul de judecată menționează că soluția enunțată supra, intervine în situația în care se constată că recursul este întemeiat legal, descriind erorile judiciare admise de prima instanță și cea de apel (art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală).

Astfel, obiectul de studiu a instanței de recurs se limitează la chestiuni de drept, rațiunea și finalitatea exercitării recursului constând în înlăturarea erorilor admise la etapa precedentă de judecare a cauzei, cum ar fi: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corecte au fost apreciate, în ansamblu, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală (*chestiuni de fapt*) și dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal, au fost corect aplicate (*chestiunile de drept*), adică hotărârea este întemeiată în fapt și drept precum și cuprinde argumente asupra cerințelor părților.

Cu referire la recursul declarat completul de judecată statuează că titularul solicită casarea totală a deciziei și invocă prezența erorii judiciare prevăzute de art. art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală (*în redacția Legii cu modificările de până la 01 septembrie 2023*) – *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

În speță, această eroare și-a găsit confirmare și completul de judecată atestă că, apelul reprezintă cel de-al doilea grad de jurisdicție penală al fondului cauzei, care, fiind o cale de atac de reformare a hotărârii primei instanțe, presupune o continuare a judecării în vederea adoptării și pronunțării unei decizii legale, întemeiate și motivate.

Astfel, completul de judecată constată că atât prima instanță cât și cea de apel nu au analizat obiectiv, complet și sub toate aspectele de fapt și de drept învinuirea adusă lui Stețcov Nicolai.

La acest capitol completul de judecată statuează că Stețcov Nicolai a fost pus sub învinuire și dedus judecării pentru furtul unui inel din aur și a unei perechi de cercei din aur, ambele obiecte la prețul de 2000 lei fiecare, soldat cu cauzare de daune în proporții considerabile.

Prin urmare, instanțele ce judecă fondul cauzei urmau a se expune punctat asupra fiecărei acțiuni cuprinse în învinuirea formulată: 1) sustragere pe ascuns a inelului din aur, 2) sustragere pe ascuns a unei perechi de cercei din aur și 3) cauzare de daune în proporții considerabile, or obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil, odată ce numai o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (hotărârea CtEDO *Fomin versus Republica Moldova*).

La caz, din lecturarea textului hotărârilor, completul de judecată constată că instanțele ce judecă fondul cauzei nu și-au îndeplinit întocmai obligațiunile și ține să consemneze că prima instanță printr-o motivare vagă, făcută prin fraze de ordin general a concluzionat că fapta inculpatului Stețcov Nicolai nu întrunește elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Astfel, potrivit declarațiilor depuse de partea vătămată și inculpat inelul din aur a fost dăruit ultimului. Ținând cont de cele relatate de părți, instanțele ce judecă fondul urmau a se expune asupra confirmării sau infirmării învinuirii de sustragere pe ascuns a inelului din aur.

În continuare, prima instanță a omis să se expună asupra pretențiilor susținute de către partea vătămată cât privește sustragerea pe ascuns a unei perechi de cercei din aur, care, de altfel, a fost recunoscută de inculpat atât în cadrul urmăririi penale cât și la judecarea cauzei în primă instanță.

Totodată, în primă instanță nu a fost examinată chestiunea cu privire la elementul calificativ cauzarea de daune în proporții considerabile.

Cu toate acestea prima instanță și-a motivat soluția de achitare prin faptul că acuzarea nu a prezentat probe în susținerea învinuirii și că fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive.

Fiind sesizată, instanța de apel a repetat întocmai eroarea de drept admisă de prima instanță și, la fel, a omis a se expune asupra chestiunilor importante justei soluționări a cauzei.

La fel, instanța de apel, de rând cu prima instanță, nu a dat deplină eficiență prevederilor legale transpuse în dispoziția art. 101 Cod de procedură penală.

Astfel, potrivit dispoziției art. 101 Cod de procedură penală, *fiecare probă administrată de părți trebuie să fie verificată și apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și că nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată.*

În sensul celor constatate, completul de judecată, reținând prevederile art. art. 100 alin. (4), 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, remarcă că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă.

Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor.

Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor. Într-o hotărâre este necesar nu numai de a enumera probele, dar și de a expune esența acestora și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

Așadar, aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se finalizează prin soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Mai mult, justa apreciere contribuie la elucidarea adevărului și la echitatea procedurii desfășurate pentru toate părțile la proces.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența și utilitatea acestora. De menționat că proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care aceasta o probează.

Toate probele în ansamblu sunt apreciate din punct de vedere al coroborării lor, cu respectarea art. 101 Cod de procedură penală.

În plus, doar simpla enumerare a probelor, fără coroborarea lor, nu reprezintă efectuarea procesului de apreciere a probelor, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, iar hotărârea este bazată pe presupuneri, fără a se face o analiză multilaterală și coerentă a tuturor probelor, a legăturii dintre ele.

Totodată, în conformitate cu practica CtEDO, o hotărâre motivată, în sensul legislației naționale pertinente, precum și a jurisprudenței CtEDO, trebuie să conțină motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței la adoptarea soluției, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților în raport cu analiza probatoriului administrat în cauză.

Contrar celor relatate mai sus, la caz, atât prima instanță cât și cea de apel doar a enumerat și descris probele administrate pe întreg procesul penal și s-a pronunțat insuficient de clar asupra admisibilității sau inadmisibilității probelor administrate și cercetate, selectiv reținând conținutul unor probe la formarea concluziilor sale, fără a efectua o analiză amplă, din punct de vedere al relevanței, concludenței, utilității și veridicității ei, în ansamblu prin coroborare lor, ținând cont și de alte aspecte ce rezultă din conținutul ansamblului probator, efectuând o analiză și motivare neconvingătoare a concluziilor sale, deviind astfel de la cerințele prevăzute de art. 384-397 Cod de procedură penală.

Concomitent, instanțele nu au făcut o coroborare între probele administrate, or în partea descriptivă a hotărârilor doar au fost enunțate probele, descriindu-se conținutul acestora, fără a fi indicat ce confirmă sau infirmă acestea.

În continuare, atât prima instanță cât și cea de apel au indicat la lipsa probelor ce ar confirma faptul sustragerii pe ascuns a unei perechi de cercei din aur, lăsând fără apreciere și omițând a se expune asupra celor relatate de către partea vătămată și de

inculpat, ultimul recunoscând, în cadrul urmăririi penale și a judecării cauzei de către prima instanță, că a luat fără acordul Nataliei Vacarciuc o pereche de cercei din aur, pe care i-a dus și i-a amanetat, iar banii obținuți în urma acestei acțiuni i-a utilizat după bunul plac.

Mai mult, instanța de apel a preluat afirmația susținută de inculpat la faza judecării apelului privind existența acordului părții vătămate la amanetarea perechii de cercei, fără a ține cont de faptul că persoana aflată pe banca de acuzare beneficiază de libertatea la autoincriminare și nu poartă răspundere pentru cele declarate, decât în condițiile expres prevăzute de lege.

De asemenea, instanța de apel a ignorat declarațiile depuse de Vacarciuc Natalia pe întreg procesul penal în conformitate cu prevederile art. 111 Cod de procedură penală, care a susținut că are pretenții referitoare la deposedarea de bunuri de către Stețcov Nicolai.

Tot aici, completul de judecată menționează că acuzarea a anexat la cererea de apel probe noi (f.d. 189-191, vol. I) care nu au fost obiect de examinare în instanța de apel.

Împrejurările expuse atestă că instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii și că recursul este întemeiat.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, admise de către instanța de apel, constituie eroare judiciară care nu poate fi corectată de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului declarat, casării totale a deciziei contestate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, și să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Admite recursul declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Liliana Pasat, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 august 2022, în cauza penală privindu-l pe **Stețcov Nicolai XXXXX**, și dispune rejudecarea cauzei, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Președinte

Boris Talpă

Judecători

Ghenadie Eremciuc

Igor Mânăscurtă